

Organizace další armádní útočné operace

Kolektiv OOP/OS

Příští válka, jestliže ji imperialisté přes mírové úsilí tábora socialismu rozpoutají, bude vedena na všech rozhodujících válčistištích s obrovským úsilím a snahou dosáhnout rozhodujících cílů války a úplného zničení nepřítele v krátkém čase.

Strategické (operační) cíle příští války nemohou však být vzhledem k obrovským rozloham válčistišť splněny jedinou frontovou (armádní) operací. K dosažení strategických nebo operačních cílů války bude třeba několika operací.

Strategické a operační cíle v průběhu válečného střetnutí budou řešeny jednak zasazením nových, svěžích operačních i strategických sledů z hloubky, jednak dalšími operacemi svazů, které bojovaly v prvním sledu.

Podmínky, na kterých dříve závisela příprava a organizace další operace, tj. vybudování a obnovení zásobovacích tepen a přísun obrovského množství materiálu, nejsou v soudobých podmínkách rozhodující, i když neztratily svou důležitost. Soudobé prostředky ničení vytvořily úplně kvalitativně nové podmínky přípravy a organizace operací v průběhu války. Armádní operace v rámci operace frontu budou probíhat bez operační přestávky. Doba přípravy další frontové operace se podstatně zkrátí a v některých případech bude pokračovat bez operační přestávky. K podobným situacím došlo nakonec i v závěrečné fázi Velké vlastenecké války, kdy v roce 1945 3. běloruský front vedl boj od 11. ledna do 25. dubna bez jakékoliv operační přestávky (3. a 2. ukrajinský front provedly Balatonskou a Videňskou operaci bez operační přestávky). Hloubka těchto operací byla však menší a průměrné tempo dosahovalo 25–30 km denně. Dopravní technika všeho druhu, jaderné a raketové zbraně, letectvo a technické vlastnosti zdokonalených klasických zbraní nám dávají možnost organizovat operace v průběhu války, zabezpečit jejich rozhodnost, nepřetržitost a trvalé udržení iniciativy ve svých rukou.

Na druhé straně charakter soudobých operací vyžaduje dokonale materiálně technické zabezpečení vojsk, přesnou a předvídatovou práci týlu a klade vysoké nároky na politickomorální stav vojsk, především z hlediska ohromného fyzického a duševního vypětí. Organizace a příprava soudobé operace v průběhu válečného střetnutí vyžaduje nové formy a metody práce na velitelích a štábech, důsledné promyšlení otázek organizace operace z hlediska střídání úsilí vojsk, zabezpečení vysokého tempa útoku, palebné a úderné síly vojsk a jejich bojeschopnosti ve složitých podmínkách radiační a vzdušné situace.

Z těchto důvodů pokládáme za nutné vyjádřit se k některým otázkám přípravy a organizace další armádní útočné operace v průběhu útočné operace frontu.

1. Charakteristické rysy další armádní útočné operace

Obsahem soudobých armádních útočných operací, vedených do značné hloubky ve vysokém tempu, je dosáhnout bližších operačních cílů války v nejkratším čase. Nepřetržitost a rychlý přechod z jedné operace do druhé je základním požadavkem úspěšného zakončení operací. Boj v hloubce

sestavy nepřítele bude tedy hlavní náplní bojové činnosti vojsk.

Armádní útočná operace v hloubce se bude rozvíjet v podmínkách plného uplatnění iniciativy, získané útočným v předcházející operaci, a snahy obránce po dosažení rozhodného zvratu v dalším vývoji situace na frontě ve svůj prospěch a k vytvoření si podmínek pro další operaci.

Toto úsilí obou stran vtiskne boji v hloubce **vysoce manévrový charakter**. Bojová činnost bude vyžadovat široký manévr palebnými prostředky i silami. Úderná uskupení budou vytvářena za chodu, abychom co nejlépe využili jaderných úderů. Zálohy nepřítele budeme ničit mohutnými jadernými údery ještě před jejich zasazením do sražení. Vojska musí využívat výsledků těchto úderů a pronikat k životně důležitým ekonomickým rajónům nepřítele s cílem ovládnout důležité komunikační tepny a odříznout jej od zásobovacích základů.

Pozemní vojska prvního sledu povedou **úder na jednotlivých směrech a do velké hloubky** bez ohledu na síly nepřítele, které zůstanou v týlu. Tyto síly budou ničit jadernými údery, zálohami nebo druhými sledy.

Bojová činnost vojsk bude značně dynamická, vojska budou velmi rychle přecházet od jednoho druhu bojové činnosti ke druhému. **Střetné boje s přicházejícími zálohami nepřítele, odražení silných protiúderů, průlom spěšné zaujaté obrany a rozhodné pronásledování — to budou charakteristické úkoly vševojskové armády v hloubce.** Nebude výjimkou ani dočasný přechod části sil armády do obrany. V některých výhodných případech mohou vojska armády obkličovat a ničit kompaktní celky nepřítele.

Velmi složitá a rychle se měnící situace na frontě vyžaduje na velitelích všech stupňů schopnost rychle hod-

notit situaci a správně předvídat její další vývoj. Snaha rychle proniknout na směr rozhodující činnosti vojsk do další operační hloubky a udržet iniciativu, především důsledným a stálým bojem s prostředky ZHN nepřítele, musí být základem řízení bojové činnosti vojsk. K ničení ZHN nepřítele nutno využívat nejen raketových prostředků, ale i vzdušných výsadků, předemnutých odřadů a vyčleněných tankových jednotek, letectva s klasickou municí a dělostřelectva.

Ničení přicházejících záloh nepřítele jadernými údery a jadernou podporu vojsk při střetných bojích v hloubce provedou vojska především vojskovými a armádními raketami. Jejich využití musí být maximálně hospodárné.

Roste úloha průzkumu, zvláště vojskového a vzdušného, který musí včas a s potřebnou přesností zjistit prostředky jaderného napadení nepřítele, jeho přisunované hlubší operační zálohy a zabezpečit boky svazků i útvarů postupujících na samostatných směrech s velkými mezerami po frontě i do hloubky.

Důležitou úlohu v hloubce plní tankové jednotky, které jako předemnuté odřady musí využívat mezer v sestavě nepřítele, bezohledně pronikat do další hloubky, zmocňovat se komunikačních uzlů, mostů, letišť a skladů, musí předejít nepřítele v ovládnutí důležitých prostorů a tím zabezpečit další úspěšnou činnost celých svazků, především tankových. Předemnuté odřady budou útočit v součinnosti se vzdušnými taktickými výsadky, jejichž využití při boji v hloubce bude značně široké.

Materiálně technické a zdravotnické zabezpečení vojsk se značně ztíží. Zásobování půjde převážně po směrech. Spotřeba materiálu bude velmi nerovnoměrná. Vzdálenosti mezi vojsky, zvláště tankovými svazky, a zásobo-

vacími základnami budou narůstat. Vojska mohou být odřezána od týlu širokými přehradnými pásmy po pozemních výbuších jaderných zbraní, nebo i aktivní činností pozemních vojsk nepřítele. Na vojskových zdravotnických etapách se budou hromadit ranění, jejichž další odsun může být dočasně i nemožný. Týlové jednotky budou muset v některých případech i vlastní bojovou činností odrážet útoky rozbitých

částí nepřítele nebo si i prorazit cestu k bojujícím vojskům. Bude nutno vyčlenit pro potřebu týlu i určitou sílu vševojskových jednotek.

Boj v hloubce vyžaduje účelné rozložení pohyblivých zásob s maximálním využitím ložnosti bojových vozidel a značné úsilí štábů nedopustit odtržení týlu od bojujících jednotek. Často bude možné uskutečnit zásobování a odsuny jen vzdušnou cestou.

2. Zvláštnosti přípravy a organizace armádní útočné operace v průběhu útočné operace frontu

Náplň druhé armádní útočné operace v rámci operace frontu může být velmi různá podle toho, zda jde o první frontovou nebo některou další operaci.

Náplní druhé armádní operace v rámci první útočné operace frontu může být dokončit zničení operačního svazu nepřítele, zmařit mobilizaci svazků nepřítele, zničit přisunované hluboké operační zálohy a zmocnit se důležitého prostoru, který umožní rozvíjet další armádní nebo frontovou operaci.

Některé armádní operace mohou mít cíl zničit protistojícího nepřítele a zmocnit se hospodářsky důležitých prostorů a odříznout jej od zásobovacích zdrojů.

Při frontových operacích v hloubce může být náplní armádní útočné operace zničit ve střetném sražení další operační sledy nebo část zasazovaného strategického sledu nepřítele.

Z hlediska náplně tohoto úkolu může být armádní útočná operace stejnou nebo poněkud větší hloubku úkolu, než jak tomu je při zahájení válečného střetnutí. Hloubka armádní útočné operace může dosahovat 400 i více kilometrů a tempo může být v určitých podmínkách rovněž poněkud vyšší.

Šířka útočného pásma v hloubce může být vzhledem k zasazení dalších operačních i strategických sledů z hloubky různá. Přitom šířka útočného pásma musí umožňovat v hloubce sestavy nepřítele rozsáhlý manévry, obcházet prostory radioaktivního zamoření a údery do boků a týlu nepřítele. Z tohoto hlediska šířka pásma se může pohybovat v rozmezí 100–150 i více kilometrů.

Příprava a organizace armádní útočné operace v průběhu útočné operace frontu a postup práce velitele a štábu armády bude mít proti první operaci řadu zvláštností.

Každá operace je ovlivňována úkolem, situací a časem, který má velitel a štáb k dispozici. Proti první armádní útočné operaci, která je vedena podle předem již v míru připravených a v případě nutnosti při zahájení války upřesněných plánů, v druhé armádní operaci tak tomu není.

Plánování takovéto operace bude probíhat v době, kdy velitel a štáb řídí boj k dokončení první operace. K organizaci a přípravě nové operace bude velitel armády přistupovat zpravidla na základě rozhodnutí a směrnic velitele frontu, odborných nařízení druhů vojsk a služeb frontu. Plánování operace bude probíhat vzhledem k nutnosti

zkrácení času souběžně s plánováním frontu. Písemnou směrnici jako podklad pro konečnou úpravu svého rozhodnutí obdrží velitel armády zpravidla poté, kdy už některé zásady rozhodnutí velitele frontu budou do štábu armády předány. To znamená, že rozhodnutí velitele armády se začne připravovat na základě dílčích podkladů, které obdrží štáb armády od štábu frontu zpravidla po linii náčelníků směrů a s konečnou platností bude upraveno po obdržení směrnice velitele frontu.

Rozhodnutí, které je základem vedení vojskům, se bude tedy zpracovávat pod značným tlakem času v době, kdy se dokončuje první armádní operace. To znamená, že metodika práce velitele a štábu a všech funkcionářů musí být dokonale promyšlena, aby všechny práce byly cílevědomé a rychlé.

Situace bude ztížena v tom, že štáb bude značně zainteresován řízením boje svazků a bude nucen po určitou dobu plnit současně oba úkoly, tj. plánování druhé armádní operace a řízení boje armády. Toto řízení boje svazků při dokončení první armádní útočné operace nelze nijak podceňovat. Vždyť na úspěšném dokončení první armádní útočné operace bude značně závislé zahájení další operace a případné nesplnění úkolu značně ovlivní příští úsilí vojsk o dosažení ztraceného tempa operace.

Příprava a organizace armádní útočné operace bude tedy vyžadovat na velitelích a štábech především velké úsilí včas zpracovat a doručit podklady do vojsk a štábů a maximálně zkrátit dobu, po kterou bude štáb pracovat souběžně na dvou úkolech.

Nejvýhodnějším se jeví takový způsob, kdy na velitelském stanovišti bude vyčleněna skupina, která bude řídit bojovou činnost svazků a druhá, pod-

statně silnější skupina, bude zabezpečovat plánování a zároveň dovádění, byť dílčích výsledků, do podřízených štábů. Mezi částí, která řídí bojovou činnost, a částí, která plánuje, musí být stálá vzájemná součinnost a informovanost, neboť vývoj situace na frontě může do značné míry ovlivnit plánování a stavění úkolů a naopak na základě plánování může dojít k nutnosti upřesnit ještě některé úkoly vojsk. Tato okolnost je také důvodem proti tomu, aby vojska byla řízena v období plánování další operace z PVS a VS, aby se zabývalo výlučně plánováním. Tím by byla značně ztížena informovanost VS. Je však třeba příslušníků štábu umístěných na PVS armády k řízení bojové činnosti vojsk i k plánování nové operace využít.

Štáb frontu musí štábu armády i ostatním stupňům velení poskytnout dostatek času k tomu, aby mohly zpracovat a včas doručit nové úkoly. Domníváme se, že při doručení směrnice ze štábu frontu do štábu armády je třeba vycházet z následující časové kalkulace:

- pro organizaci a přípravu operace na stupni armády do přijetí rozhodnutí je zapotřebí 5—7 hodin a na dokončení plánování okolo 10 hodin;

- pro organizaci boje na stupni divize—četa je zapotřebí 12—15 hodin.

Celkem pro přípravu a plánování operace s dovedením bojových rozkazů k vykonavatelům nejnižších stupňů je zapotřebí 27—32 hodin. Při podmínce souběžného plánování je možno tuto dobu zkrátit na 18—24 hodin.

Jestliže armáda má například dne D 5 zahájit novou armádní operaci, pak je třeba, aby velitel armády obdržel ke konci D 3 takové podklady, které mu umožní plánovat další útočnou operaci. Přitom je nutné, aby byl předem informován o čase doručení směrnice ve-

litele frontu k tomu, aby mohl provést předem některé organizační úkoly.

Přípravu a organizaci armádní útočné operace zahájí velitel a štáb armády na základě rozhodnutí (směrnice) velitele frontu, za kterého mu bude známo:

- stručný závěr o možnostech nepřítel s důrazem na použití jaderných zbraní a tankových uskupení nepřítel;

- zámysl velitele frontu na splnění úkolu (zámysl použití jaderných zbraní a jiných prostředků hromadného ničení, na kterém směru soustředit hlavní úsilí vojsk, hrubou sestavu frontu a způsob manévru k úspěšnému splnění úkolu);

- složení a úkol armády, směr rozhodující činnosti armády, obsah bližšího a dalšího úkolu, jaké svazky (útvary) se armádě podřizují (kdy a za jakých podmínek), jaké jsou armádě přiděleny jaderné náplně. V úkolu se armádě stanoví, které důležité objekty v hloubce je třeba ovládnout (např. která letiště, mosty, sklady pohonných hmot nebo jiné tylové objekty, důležité komunikační uzly a překladiště apod.);

- úkoly sousedů, rozhraní s nimi a odpovědnost za styk, VS sousedních armád;

- úkoly raketového vojska a dělostřelectva armády a jaké úkoly plní frontové raketové prostředky ve prospěch armády;

- úkoly letectva z hlediska ochrany a podpory pozemních vojsk i ostatní úkoly, které plní letectvo ve prospěch armády;

- složení a úkoly frontových záloh;

- velitelské stanoviště frontu a osa jeho přemístění.

Dále armáda po linii náčelníků druhů vojsk a služeb obdrží odborná nařízení náčelníků druhů vojsk a služeb frontu, která mohou být doručena sou-

časně se směrnici velitele frontu nebo o něco později. Vzhledem k tomu, že směrnice velitele frontu je připravována se značným předstihem, je třeba, aby poskytovala veliteli armády větší volnost jednání, než tomu dává první směrnice.

Vzhledem k tomu, že v průběhu operace frontu může dojít k zásadním změnám proti původnímu plánovanému úkolu armády, je velmi důležité, aby všichni hlavní funkcionáři štábu armády byli včas informováni o novém úkolu armády a mohli rychle reagovat na dotazy velitele a připravovat hodnotné informace.

Po informaci o novém úkolu armády je zapotřebí přednostně vyřešit použití jaderných zbraní a na jeho základě připravit potřebné podklady pro rozhodnutí velitele armády v součinnosti se všemi druhy vojsk.

Dále bude třeba v krátkém čase operačně orientovat a vyhlásit hrubý zámysl, který bude sloužit pro usměrnění práce štábu. Operační orientaci provede zpravidla náčelník štábu armády nebo náčelník operačního oddělení. Přítomní funkcionáři si zakreslují příslušné poznámky přímo do svých map.

Hlavní podmínkou úspěšného plánování je nutnost, aby si velitel armády rychle ujasnil dosavadní a příští složení armády, způsob vytvoření operační sestavy za pohybu, aby s vytvářením této operační sestavy započal již v úkolování divizí při dokončování první armádní operace tak, aby mohl ve stanoveném čase začít plnit úkol další armádní útočné operace v nařízeném složení a v plánované sestavě.

Tento problém současného plánování, řízení boje svazků a vytváření nového útočného operačního učlenění bude spojen s problémem předávání a přebírání svazků, již bojujících sousedních armád nebo přidělovaných ve-

liteli armády ze zálohy velitele frontu nebo od zasazované armády druhého sledu.

Je bezpodmínečně nutné, aby armáda zahájila novou operaci především novými, svěžími nebo nevyčerpanými svazky. Nová armádní operace musí znamenat další mohutný úder, který zásadním způsobem rozhodne situaci na frontě.

Jestliže pro první armádní operaci bylo charakteristickým rysem zasažení téměř všech sil do prvního sledu, bude účelné při boji v hloubce si vytvořit silnou vševojskovou zálohu nebo druhý sled.

Velitel armády je proto povinen z tohoto hlediska důkladně zvážit dosavadní bojové úsilí jednotlivých svazků a vytvořit na směr rozhodující činnosti vojsk armády takové operační učlenění, které by mohlo splnit stanovený úkol na celou hloubku bez zásadních změn v operační sestavě. Zároveň však požadavek zasažení svěžích nebo nejméně vyčerpaných svazků nesmí vést k složitým manévrum na frontě a k zastavení útoku nebo nesplnění cílů první operace. **Způsob vytváření útočného uskupení musí být jednoduchý a účelný**, aby jej bylo možno provádět za chodu.

Plánování úkolů svazkům musí vycházet z čáry, kterou mají vojska dosáhnout, avšak tyto úkoly je třeba s konečnou platností upřesnit podle skutečně dosažené čáry. V tom spočívá i určitá těžkost plánování v průběhu operace, neboť situace vojsk a tempo jejich postupu mohou být ovlivněny různými okolnostmi a tím i ovlivněno dosažení stanovené čáry. Z tohoto důvodu bude třeba v průběhu plánování pečlivě sledovat vývoj situace a upřesňovat plnění úkolů svazky. Úkoly plánované pro novou operaci přehodnocovat a s konečnou platností je upřes-

nit tehdy, kdy bude možno s určitostí předvídat výsledek první operace.

Velitel armády musí do 10–20 minut po obdržení úkolu velitele frontu seznámit hlavní funkcionáře s novým úkolem armády, do 1–1,5 hodiny přijmout hrubý zámysl velitele armády a operační orientaci za další 4–5 hodin zpracovat rozhodnutí, dovést je v podobě směrnic do vojsk a v dalším rozšířit rozhodnutí velitele armády na plán operace. Přitom je třeba pamatovat, že 10–15 hodin před zahájením další operace bude třeba upřesnit úkoly podle skutečně dosažené čáry.

Bojový rozkaz je třeba vydat písemně a musí obsahovat:

- závěr o nepříteli;
- zámysl velitele armády (novou sestavu, zámysl použití jaderných zbraní, směr rozhodující činnosti, náplň bližšího a dalšího úkolu);
- úkoly sousedů a rozhraní s nimi;
- úkoly podřízeným svazkům a útvarům nejméně na 24 hodin (tankovým svazkům bude účelné vydat úkol na delší časové období, popřípadě na celou hloubku operace). V úkolech je třeba rovněž uvést, kterých objektů v hloubce se zmocnit;
- úkoly raket a dělostřelectva divize a informace o úkolech raketového vojska armády;
- úkoly taktických vzdušných výsadek;
- úkoly letectva;
- úkoly záloh armády;
- jaké úkoly řeší ve prospěch armády front;
- způsob vytvoření útočné sestavy;
- vyhrazené prostory;
- VS a osu přemístění.

Vidíme tedy, že v podstatě se rozhodnutí velitele armády neliší proti ostatním rozhodnutím. Bude se však

v některých případech měnit náplň určitých bodů.

V zámyslu operace bude třeba ve většině případů změnit hlavní úsilí vojsk vzhledem k právě probíhající operaci. Bude to vynuceno tím, že velitel frontu k narůstání tempa operace může zasazovat armádu druhého sledu a tím bude změněno (zúženo nebo rozšířeno) útočné pásmo armády. V takovém případě dojde jistě i k tomu, že armáda nebude plnit druhou operaci v tom složení, ve kterém první operaci končí. Bude docházet k přebírání divizí do podřízenosti od sousedních armád nebo i od armády druhého sledu frontu. Na druhé straně pak bude docházet k předávání vlastních divizí, se kterými dosud plnila úkol, do podřízenosti sousedních armád. To tedy vyžaduje, jak již bylo vpředu uvedeno, znát důkladně situaci svých svazků za dosavadních bojů, aby pak nedocházelo ke zbytečným časovým ztrátám při jejich předávání.

Vzhledem k tomu, že v současných podmínkách štáb armády a frontu zaujímá prostory značných rozměrů, je nutno v rozkaze o vyhrazených prostorech počítat i s prostorem VS, ovšem bez udání, k jakému účelu se prostor vyhrazuje.

Dále štáb armády zpracuje nařízení pro ochranu vojsk proti ZHN, odborná nařízení druhů vojsk, materiálního, technického a zdravotnického zabezpečení operace. Tato odborná nařízení budou doručena obvykle s určitým časovým odstupem, i když snahou štábu armády musí být, aby byla vydána současně s rozkazem velitele armády.

V souvislosti s přípravou a organizací další armádní útočné operace se ještě vrátíme k problému předání a převzetí svazků a útvarů. Tento problém je velmi složitý jak z hlediska velení, tak i z hlediska materiálního a technického zabezpečení.

Při podřizování svazků bude velmi důležité, aby vyšší štáb správně zprostředkoval včasné předání spojovacích údajů, aby mohlo být okamžitě navázáno spojení a doručen úkol.

Nejlépe je organizovat k tomuto úkolu styčnou skupinu s odpovědným orgánem, který by zjistil povšechnou situaci divize, její početní, materiální a zdravotnickou situaci, morální stav, sepsal protokol o převzetí a který by zároveň velitele divize seznámil s úkolem, situací a úkoly sousedů a vyřešil nebo si zaznamenal další otázky, spojené s převzetím.

Dalším problémem je otázka, zda předávané svazky předávat s posilovými prostředky armády jiné armády nebo bez nich.

To nebude možno jednoznačně zodpovědět. Podle našich názorů by se svazky měly předávat bez posilových prostředků. Pro předání svazků bez posilových prostředků mluví ta skutečnost, že v případě předání posilového prostředku armády tento přejde z organizace armády a v dalším průběhu války bude velmi těžké na tomto stavu něco změnit. S tím úzce souvisí i otázka všestranného zabezpečení takto odloučeného útvaru.

Budou situace, kdy bude třeba předat svazek i s posilovým prostředkem armády. Tento případ bude častý např. při bojové činnosti svazku v prostoru, kde bude třeba překonat vodní překážku a stažení přepravních prostředků armády by znamenalo vážné ohrožení úkolu svazku. V druhých případech bude naopak možno během určité doby (předpokládáme 12–24 hodin) posilové prostředky postupně předat a zesílit je posilovými prostředky armády, která svazek přebírá do své podřízenosti.

Při plánování další armádní útočné operace nebude možno organizovat součinnost způsobem, jako před zahá-

jením války, tzn. na plastických stolech, mapách a fotoplánech, ale jen formou pokynů pro součinnost.

Vyslechnout rozhodnutí velitelů svazků bude třeba při výjezdech některých hlavních funkcionářů k divizím tak, aby velitelé divizí nebyli nuceni přerušit řízení boje.

Při zpracovávání plánu operace bude štáb vycházet z grafického rozhodnutí velitele armády. V grafickém rozhodnutí bude zakreslena sestava do divizí a samostatných útvarů armády.

Na základě rozhodnutí velitelů divizí bude plán operace postupně doplněn o sestavu do pluků vto. Sestavu je možno upřesnit na základě výsledků boje svazků při dokončování první operace tak, aby **plán obsahoval**:

- předpokládanou čáru, kterou vojska dosáhnou při zakončení první armádní operace

- sestavu vlastních vojsk při zahájení plánování a předpokládanou sestavu k zahájení operace, rozhraní armády;

- manévr pro vytvoření operační sestavy;

- sestavu a možnou činnost nepřítelů;

- směry rozhodující činnosti divizí, jejich rozhraní;

- bližší a další úkol armády;

- čáry zasazení druhého sledu (zálohy), speciálních záloh a předpokládanou sestavu při splnění 1. dne operace a bližšího úkolu;

- plánované jaderné údery po objektech;

- prostory vysazení operačních a taktických vzdušných výsadek;

- velitelská stanoviště, osy přemístění a prostory rozmístění.

V písemné části uvést:

- zámysl operace;

- rozmach operace;

- rozdělení sil a prostředků;

- operační hustotu a poměr sil;

- rozdělení jaderné munice po úkolech, podle charakteru cílů;

- letecké zabezpečení operace;

- materiálně technické a zdravotnické zabezpečení;

- přehled spojovacích možností.

Domníváme se, že v ostatních směrech způsoby přípravy a organizace armádní útočné operace se nebudou lišit od organizace a přípravy první operace.

3. Plánování a použití jaderných zbraní

Při plánování použití jaderných zbraní budeme vycházet z požadavku zabezpečit samostatnou a rozhodnou činnost svazků na jednotlivých směrech, především tankových divizí a z hlediska armády zabezpečit lojs prostředky ZHN a přisunovanými zálohami nepřítel.

V průběhu operace může armáda vést několik sražení, při kterých hlavní síly armády za podpory jaderných zbraní budou řešit jednotlivé úkoly operace. V sražení budou vojska ničit hlavní síly uskupení nepřítel, ničit a obsazovat důležité objekty v týlu. Tyto

jednotlivé úkoly mohou plnit různým druhem bojové činnosti, jako průlomem spěšně zaujaté obrany, střetným sražením, překonáváním vodních překážek z chodu, odrážením protiúderů s jejich následujícím ničením, pronásledováním nepřítel, popřípadě i prolamováním silně opevněného pásma. Tento poslední druh bojové činnosti nelze podceňovat, vzhledem k tomu, že na západoevropském válčišti existuje řada silně opevněných prostorů a pásem, jejichž průlom i v současných podmínkách bude vyžadovat značné palebné úsilí.

Při dalších operacích v hloubce **vzroste význam především vojenských raket**. Tyto vysoce pohyblivé prostředky v rukou velitele divize mohou plně zabezpečit splnění úkolu svazku, vytvořit podmínky pro iniciativní a samostatné plnění úkolu vzhledem ke konkrétní situaci. Z těchto důvodů bude třeba zvýšit počet vojenských raket v poměru k armádním.

Raket vojenského typu s jadernou náplní použijeme k umlčování nepřítele v dotyku, k zabezpečení průlomu spěšně zaujaté obrany nepřítele, k boji s taktickými prostředky jaderného napadení apod.

Rakety armádního typu použijeme především k ničení protiiderného uskupení nepřítele, pro boj s raketovými prostředky nepřítele operačně taktického a taktického významu a s přisunovanými zálohami jaderných, které nebudou ničeny frontovými prostředky.

Při boji v hloubce bude účelné, aby tankové divize, které mají dosáhnout podstatně vyššího tempa útoku, vezly s sebou maximální zásobu **jaderné raketové munice** (na 2 dny boje). Přitom pro hrubou kalkulaci může též počítat pro zabezpečení boje — při středním počtu objektů v pásmu divize se spotřebou asi 2—3 vojenských raket s atomovou hlavicí denně (proti 1—2 raketám s jadernou hlavicí při zahájení války).

To odpovídá i technickým možnostem oddílu vojenských raket vézt do 10 kusů jaderné munice. Současně je třeba počítat s pravidelným přísunem.

Při rozdělení jaderné munice budeme vytvářet vyšší zálohu vzhledem k tomu, že v hloubce bude třeba řešit mnohem více nepředvídaných situací.

K zabezpečení činnosti raket všech druhů bude třeba pečlivě organizovat průzkum a vyhledávání cílů — především vzdušný průzkum. Z tohoto dů-

vodu bude třeba zabezpečit včasné přemísťování a manévry průzkumného letectva, aby bylo schopno plnit úkoly průzkumu a zabezpečit rychlé pronikání těchto zpráv do divízi. Každý velitel divize musí být maximálně zainteresován na zmocnění se letišť nebo ploch, vhodných pro manévry letectva.

Průlom silně opevněného a obsazeného prostoru v hloubce bude organizovat Hlavní velení a front.

Objekty v silně opevněném prostoru budeme ničit, jestliže to situace vojsk i meteorologická situace dovolí, především pozemními jadernými údery velkých ráží.

Na zabezpečení průlomu souvislého obsazeného opevněného pásma, hlubokého asi 10—12 km v pásmu činnosti armády na 2—3 směrech by bylo třeba okolo 12—15 úderů 5—10 Mt nebo okolo 40—50 úderů střední ráže. Tato poměrně značná potřeba jaderné munice vyplývá z toho, že v současné armádní operaci není možné prolamovat opevněné rajóny nepřítele v úzkém pásmu a zastavit útok svazků armády na ostatních směrech. **Prolamovat je třeba**, vzhledem k požadavku rozptýlení sestavy i dosažení překvapení, na široké frontě současně na několika směrech.

Ničit opevněná pásma nepřítele, skládající se z těžkých železobetonových objektů, bude třeba v případě použití velkých ráží ještě dlouho do příchodu vlastních vojsk, popřípadě přehradnými údery zabráňovat nepříteli v obsazení těchto pásem.

Svazky v bezprostředním dotyku ničí menšími rážemi, v krajním případě i nízkými vzdušnými výbuchy, prováděnými postupně. Jejich výsledků využívají tankové útvary a pronikají krátkodobě umlčenými úseky do hloubky. V tomto případě bude nutno zvýšit počet jaderné munice armádě.

V každém případě však je třeba počítat s tím, že železobetonové objekty těžkého typu je účelné ničit pozemními údery.

Při jaderných úderech na zálohy nepřítele je třeba dodržovat tu zásadu — umlčovat a ničit je před zasazením do boje. Z tohoto důvodu musíme použít jaderné zbraně v rámci armády s potřebným předstihem soustředěně k řešení úkolů jednotlivých sražení.

Z tohoto důvodu nebudeme ničit cíle armádními raketami, kromě ZHN ne-

přítele, jednotlivými údery, ale skupinově.

V průběhu armádní operace bude výhodné v některých případech použít pozemních jaderných úderů na krátkodobé zamoření výhodných terénních čar, na kterých může nepřítel přejít do obrany, nebo při vlastním přechodu do obrany.

Použití jaderných zbraní v ostatních druzích bojové činnosti se nebude lišit od použití v první armádní útočné operaci.

4. Vedení útočné operace

Průběh první armádní operace bezesporu ovlivní další operaci. Z vlastního hlediska bude další operace především závislá na možnostech zvýšit, nebo alespoň udržet údernou sílu armády. Z hlediska nepřítele se v nové operaci plně projeví stupeň jako snížení v první operaci. Čím tento stupeň bude vyšší, tím úspěšnější bude nová operace.

Pro novou operaci bude typické, že nepřítel bude z celkového hlediska v pasivní úloze. Jeho zámyslem téměř ve všech případech bude nejdříve použitím jaderných zbraní a postupným zasazováním záloh z hloubky zastavit úspěšné pronikání našich vojsk. Současně bude usilovat o izolaci bojiště vytvářením bariér radiačního zamoření s cílem zabránit v přísunu našich záloh a jejich zasazení k rozvíjení úspěchu. Současně bude vytvářet nezbytné předpoklady pro pozdější přechod do protiútoků.

Tyto možnosti nepřítele vytyčují pro vlastní vojska požadavek — rychle, bezohledně až drze pronikat kupředu, neohlížet se na sousedy, nedopřát nepříteli oddechu a tím nedopustit, aby převzal iniciativu a uskutečnil svůj zámysl.

Svůj obranný zámysl může nepřítel

v podstatě plnit dvěma způsoby, a to buďto pasivně (obranou), nebo aktivní činností (protiztečí a protiúderem). Který způsob zvolí, bude záviset na konkrétních podmínkách, v jakých bude, na celkové situaci a konečně i na tom, co mu naše vojska „dovolí“.

Bude-li mít dostatek času, výhodné terénní podmínky a málo jaderných zbraní, bude pro něj výhodné organizovat obranu, která bude mít vždy (kromě případů obsazení opevněných pásem a prostorů) charakter spěšně zaujaté obrany. Cílem této obrany může být — zastavit rychlé pronikání našich vojsk, přinutit je, aby se před prolamováním zaujaté obrany v určitém smyslu soustředila a tím si vytvořit podmínky pro jaderné údery na ně. Přitom tato obrana může být kombinována s aktivní útočnou činností na přilehlých směrech, vedenou do boku (týlu) našich vojsk.

Úkolem vlastních vojsk bude rychlým postupem nedovolit nepříteli organizovat a spěšně zaujmout obranu na předem připravených čarách. Jestliže se mu to přesto podaří, bude úkolem pronikajících vojsk tuto obranu prolomit z chodu. Přitom je třeba mít na mysli, že nelze dopustit zastavení a nahromadění vojsk před nepřátelskou

obranou. Z toho vyplývá nutnost prolamovat spěšně zaujatou obranu nepříteli postupně tak, jak k ní budou útvary (svazky) přicházet. V tomto případě by snaha zahájit útok současně (jako např. při překročení státních hranic) byla krajně nevýhodnou. Zásady průlomu spěšně zaujaté obrany jsou všeobecně známy a nebudeme je proto v této stati dále rozvádět.

Zvláštností může být **průlom opevněných pásem (prostorů)** v hloubce území nepříteli. V tomto případě musí být první snahou velitelů (především svazů, vyšších svazů HV) zabránit nepříteli zaujmout obranu těchto pásem nově přisunovanými nebo ustupujícími vojsky. Dosáhnout lze toho:

- rozhodnou činností vlastních vojsk (zvláště tankových svazků);
- zničením připravených objektů jadernými zbraněmi (výhodné ničit celé prostory a znemožňovat jejich obsazení použitím jaderných zbraní zvláště velké mohutnosti);
- použitím operačních výsadek do opevněných pásem s cílem udržet je do příchodu vlastních vojsk;
- zamořením některých prostorů zbraněmi hromadného ničení.

Jestliže se nepříteli podaří zaujmout připravené objekty a připravit obranu, bude povinností velitelství armády organizovat její průlom.

Při omezených palebných možnostech (ve srovnání s dneškem) byl za druhé světové války průlom opevněných pásem (prostorů) zvláštním druhem útoku. Současně možnosti tento problém mění. Jaderné zbraně dávají možnost útočnickovi úspěšně a rychle ničit jednotlivé objekty (nebo jejich skupiny), nebo umlčovat jejich posádky. Na druhé straně umožňují obránci ničit vojska, připravující průlom takovéto obrany.

Nepodaří-li se vlastním vojskům zabránit nepříteli zaujmout obranu

opevněných pásem, bude nutno je prolamovat obdobně jako spěšně zaujatou obranu — tzn. z chodu s určitými zvláštnostmi. Možnost účinné protipřipravu nepříteli vylučuje možnost soustřeďovat vlastní vojska na delší dobu před opevněným obranným pásmem.

Úkolem štábu frontu a armády bude především získat včas podrobné zprávy o charakteru a možnostech opevněných objektů (pásem). Tento úkol bude především plnit vzdušný průzkum (fotodokumenty), pokud nebyl již v době míru zabezpečován agenturně. Vyhodnocené zprávy nutno včas dodat zainteresovaným podřízeným velitelům, kterým je v dalším třeba upřesnit úkol pro průlom opevněného pásma. Současně bude třeba, aby štáb armády plánoval jako hlavní úkol použití jaderných zbraní a výsledků k zabezpečení průlomu.

Je zřejmé, že průlom opevněného pásma (prostoru) bude vyžadovat zvýšenou dotaci jaderných zbraní (podle počtu zjištěných objektů). Za předpokladu, že tato obrana bude z výše uvedených důvodů prolamována z chodu, tzn. postupně tak, jak k ní budou jednotlivé svazky armády přicházet — je účelné, aby zvýšená dotace jaderných zbraní se projevila především u raketových útvarů svazků. Tato zásada by pochopitelně neplatila za předpokladu, že opevněná pásma (prostory) by ničili vyšší velitelé použitím mohutných jaderných náloží před příchodem vojsk.

Domnívám se, že průlom uvedené obrany bude vyžadovat vysoce iniciativní jednání nižších velitelů (svazků a útvarů), zvláště pak tankových divízi. **Pochopitelně bude výhodné za příznivých okolností opevněné prostory nebo jejich části obcházet.**

Jak již bylo řečeno, svůj obranný zámysl může nepřítel plnit i **aktivní útočnou činností, tj. protiztečemi a protiúderem.** Vlastní vojska mají mož-

nost vypořádat se s tímto zámyslem dvěma způsoby — aktivní nebo pasivní činností. Volba té nebo oné bude závislá na konkrétní situaci.

Protizteče a protiúder se budou odražet aktivní formou střetného boje jednotlivých svazků (útvárů). Tuto formu bude velitel armády volit vždy, kdy je to jen trochu výhodné. Umožňuje mu totiž současně plnit hlavní úkol, tj. proníkat dopředu. Bude to především v případech, kdy nepřítel povede protizteč (protiúder) omezenými silami a v případech, kdy armáda bude disponovat takovým množstvím jaderných náplní, které dovolí rychlou likvidaci zámyslu nepřítel pro protizteč (protiúder). Střetný boj v podmínkách nové útočné operace odpovídá vžitým zásadám.

Povede-li nepřítel protiúder velkými silami a po mohutném jaderném úderu, nebo budou-li mít vlastní vojenská nedostatky jaderných zbraní, bude nutné, aby velitel armády řešil situaci **dočasnou obranou hlavními silami armády** nebo **jen částí sil**, a to podle síly protiúderu nepřítel.

V případě, že přejde **do dočasné obrany jen částí sil**, bude třeba, aby hlavními silami pokračoval v útoku při současném úderu do boku protiúderného uskupení nepřítel.

Bude-li dočasná obrana organizována hlavními silami armády, musí její pojetí v plné míře umožnit pozdější **rychlý přechod do útoku**, nebo obklíčení a zničení protiútočícího nepřítel. Část sil použije v tomto případě velitel armády k úderu do boku uskupení nepřítel. Plnění původního útočného úkolu armády musí v daném případě řešit velitel frontu.

K zvláštnímu případu může dojít za okolností, kdy se nepříteli podaří na určitém úseku fronty houževnatou obranou zastavit útok našich vojsk a přejít do protiútku. Pak bude třeba,

aby armáda jako celek přešla v dotyku s nepřítelem do obrany celou armádou.

Organizace dočasné obrany v průběhu útočné operace má určité zvláštnosti vyplývající ze skutečnosti, že bude zaujímana v dotyku s nepřítelem, který neznepoční především účinné jaderné úderu na první sledy nepřítel. Dočasná obrana však musí vždy umožnit rychlý přechod do útočné činnosti. Stupeň obtížnosti organizovat dočasnou obranu bude především záviset na existenci druhých sledů (záloh) bránících se svazků nebo armády. Budou-li druhé sledy, přejdou pod krytem prvních následků do obrany, v dalším pak budou prvními sledy překročeny a převzmou boj s nepřítelem. První sledy přejdou v tomto případě do druhého sledu a vytvoří hloubku obrany.

Jestliže armáda (svazky) nebudou mít druhý sled (zálohy), bude nutno organizovat obranu v dotyku s nepřítelem. Bude to vyžadovat jaderné úderu s cílem zdržet nepřítel a získat čas pro organizaci obrany. Obrana bude mělká a bude úkolem vyššího velitele zabezpečit její větší hloubku.

Obranu v soudobých podmínkách budeme organizovat jako ohniskovou, jejímž základem budou praporeční a rotní rajóny obrany; hluboce členěnou se silnými druhými sledy (zálohami). Úkolem druhých sledů (záloh) budou především protizteče a protiúderu při dovedném využívání jaderných zbraní. Protizteče a protiúderu mají vytvořit předpoklady pro obnovení celkové útočné činnosti.

Při přechodu do dočasné obrany bude častým průvodním zjevem, že velitel armády bude nucen **přenést úsilí útoku armády z původního na nový směr**. Úspěšné splnění tohoto úkolu předpokládá dovedný manévra nejen silami, ale i palbou. Současné moderní prostředky (zvláště rakety) veliteli armády značně ulehčují manévra palbou

s cílem zabezpečit útok svazků na novém směru. Mnohem složitější bude plánování a provedení manévru silami a prostředky na nový směr. Velitel armády musí odvážně (a často riskantně) uvolňovat nutné síly a prostředky z pasivních úseků a přemísťovat je na nový směr. Přitom musí manévrovat těmito silami nejen z hloubky, ale i podél fronty. Manévr sil a prostředků na nový směr musí být vždy jednoduchý, ale pro nepřítele neočekávaný a překvapivý.

Odrážení silných protiúderů nepřítele bude v průběhu nové útočné operace hlavním podnětem pro obklíčování a ničení uskupení nepřítele, na rozdíl od první operace, kdy hlavním předpokladem pro obklíčování je především úspěšně vedené pohraniční střetné sražení. Obklíčení a ničení velkých protiúderných uskupení nepřítele se nesmí velitel armády vyhýbat v případě, že jde o kompaktní nenarušené uskupení s jednotným velením. V případě, že protiúderné uskupení nepřítele bude rozbito vlastním hromadným jaderným úderem ještě před vyražením, bude účelné, aby ty části armády, které přešly do dočasné obrany, neprodleně zahájily útočnou činnost na původním směru s cílem dokončit zničení protiúderného uskupení roztínajícími údery. Útočnou činnost mohou zahájit při slabém prvním sledu (v dotyku) vojska druhých sledů a záloh úderem před přední kraj obrany.

☆

Považujeme za nutné zmínit se ještě o jedné otázce, a to o ničení těch sil nepřítele, které v průběhu operace zůstaly v týlu vlastních vojsk.

Při praktickém řešení této otázky se zpravidla objevuje v názorech velitelů a funkcionářů štábů nedostatek, spočívající v neseriózním hodnocení objektivních okolností. Tak např. úto-

číme-li přes naše pohraniční hory bráněné nepřítelem, zpravidla se říká, že nejsou vážnou překážkou.

Bráníme-li je však proti útoku nepřítele, jsou hodnoceny jako nepřekonatelná překážka. Obdobně je tomu i při ničení jednotek nepřítele ve vlastním týlu. Hodnotí-li se možnosti vlastního útvaru (svazku) proniknuvšího do týlu nepřítele, říká se, že jsou velké a často mohou sehrát rozhodující úlohu při dalším plnění úkolu. Možnosti nepřátelských sil, které se z jakýchkoli příčin dostaly do vlastního týlu, už tak hodnoceny nejsou, a jejich skutečné možnosti jsou často hrubě podceňovány.

Domníváme se, že velitel armády musí likvidaci nepřátelských sil ve vlastním týlu věnovat velkou pozornost a využívat všech možností druhých sledů a záloh (svých i svazků).

☆

Podrobně bude muset velitel a štáb armády v průběhu nové útočné operace sledovat fyzický stav vojsk armády, zvláště pokud jde o nutný odpočinek vojáků. Není možné, aby vojska armády nebo jejich části, vedly nepřetržitou bojovou činnost od zahájení první operace do skončení nové operace, tj. přibližně 8–10 dní. Je jednou z hlavních povinností velitelů všech stupňů dovedně střídat vojska v boji tak, aby měla zabezpečen alespoň minimální oddech. Zatímni zkušenosti ukazují, že převážná část sil armády prvního sledu frontu bude vyžadovat po skončení druhé armádní operace. tj. po splnění dalšího úkolu frontu, doplnění a poskytnutí odpočinku. Jejich úkoly budou muset převzít další sledy přisunuté z hloubky.

Velký důraz musí v soudobých podmínkách položit velitel a štáb armády na zachvacování letišť a stávajících

přeprav přes vodní toky. Velitel armády je povinen stanovit podřízeným velitelům v tomto smyslu konkrétní úkoly.

V některých případech bude armáda postavena před úkol ovládnout v průběhu operace velké město. V soudobých podmínkách bylo by nesprávné dovolit nepříteli, aby obranou takového města vázal větší síly armády. Pokud nepřítel města připraví k obraně a obranu zaujme, bude výhodné ho zničit jaderným úderem. Svazky armády musí velké město obcházet, v případě hrozby z něho, ho částí sil blokovat, při tom však stále pronikat kupředu. Domnívá-

me se, že v případě rychlého a úspěšného postupu svazků armády bude muset dokončení likvidace nepřitele ve velkém městě a obnovení pořádku v něm zabezpečit svými prostředky vyšší velitel.

V průběhu nové operace bude velitel a štáb armády řešit ještě jiné vážné úkoly, jako např. překonávání vodních toků, zasazování druhých sledů, využívání a ochranu mezer v sestavě apod. Vzhledem k tomu, že v jejich řešení nebude proti první útočné operaci zásadních zvláštností, nepovažujeme za nutné o nich v této práci hovořit.

5. Použití letectva k podpoře další armádní útočné operace

Před vydáním rozhodnutí velitele frontu pro pokračování v útočné operaci vyzve velitel frontu mezi jinými i doklad velitele leteckého svazu o možnostech letectva a navrhovaném způsobu podpory útočné operace. Po schválení je tento doklad nejen podkladem pro rozhodnutí velitele leteckého svazu, ale vycházejí z něho též úkoly letectva pro podporu další útočné operace vševojskových armád.

Současně s úkolem obdrží tedy vševojsková armáda i údaje o úsilí letectva vyčleněného v její prospěch po dnech a samozřejmě jak a od koho dané úsilí čerpat. Na tomto základě může náčelník letecké operační skupiny připravit pro velitele vševojskové armády, vzhledem k jeho rozhodnutí, návrh na použití vyčleněného úsilí a popřípadě další požadavky na štáb leteckého svazu. Všechny tyto základní údaje je výhodné rozpracovat v grafickém plánu „použití letectva v armádní útočné operaci“, který je hlavním dokumentem letecké operační skupiny a schvaluje jej velitel vševojskové armády a leteckého svazu. Do plánu operace vševojskové armády se zpra-

vidla dává pouze tabulka rozdělení úsilí letectva po úkolech. Vzhledem k novým úkolům bude třeba též upřesnit součinnost stíhacího letectva s prostředky PVO vševojskové armády a zpravidla bude třeba zpracovat nový plán součinnosti. Je výhodné, aby se na jeho zpracování podílel velitel (nebo jeho zástupce) té stíhací letecké divize, která působí v pásnu vševojskové armády. Podobně bude třeba upřesnit i úkoly vzdušného průzkumu v plánu průzkumu vševojskové armády, popřípadě i způsob řízení vyčleněných prostředků vzdušného průzkumu a vyžadování dalších letů.

Je zřejmé, že hlavní úkoly letectva se nebudou v podstatě lišit od úkolů plněných v prvních útočných operacích. Budou však plněny v odlišných podmínkách, což ovlivní především způsob jejich plnění.

Při ničení ZHN nepřitele budou zvýšené požadavky na letectvo, poněvadž většina těchto cílů bude neustále v pohybu. Prakticky to bude znamenat zvýšení úsilí k vyhledávání a přímému ničení ZHN v daných pásmech (prostorech).

Úsilí průzkumného letectva bude třeba soustředit do větší hloubky a především zabezpečit nepřetržité sledování důležitých cílů při jejich pohybu z hloubky až na bojiště. Větší úsilí vzdušného průzkumu bude třeba vyčlenit ve prospěch rychle pronikajících prvosledových svazků vševojskových armád.

Stíhací obrana bude v tomto období značně ztížena vlivem nesouvislé linie fronty a neustálého manévru pozemních prostředků PVO, což bude vyžadovat nepřetržitě a živě upřesňování vzájemné součinnosti. Zvláštní důraz bude třeba položit na zabezpečení ochrany vysunutých prvosledových svazků, především proti nízké létající cílům. V důsledku toho bude pravděpodobně nutné přenést úsilí stíhacího letectva na bojovou činnost přehrazováním a střeh ve vzduchu.

V průběhu dalších útočných operací mohou se vytvářet takové situace, kdy dojde k hlubokému proniknutí některých prvosledových svazků do týlu nepřítele a jejich odtržení od vlastních zásobovacích základů. Pro tyto svazky bude třeba organizovat v mnohých případech zásobování vzduchem, což bude vyžadovat provést mimořádná

opatření — jako stíhací ochranu vzdušných sledů dopravního letectva, přípravu přistávacích (přijímacích) ploch atd. Rovněž vzrostou nároky na zdravotnický odsun vzhledem k složitým radiačním situacím i na vzdušný radiační průzkum ve prospěch vševojskových armád.

Důležitou skutečností, která může vážně ovlivnit činnost letectva, bude letištní situace. Mohou nastat případy, že se nepříteli podaří ničit opuštěná letiště, naše stavební jednotky nestačí připravit dostatek letišť nových a letectvo začne zaostávat za pozemními vojsky. Letištní situace frontového letectva v soudobých podmínkách značně závisí na tom, v jakém stavu a kolik letišť se podaří prvosledovým útočícím svazkům ovládnout. Organizace a zabezpečení tohoto úkolu spočívá plně na letecké operační skupině a štábu vševojskové armády.

Plnění všech úkolů letectvem v další armádní útočné operaci bude záviset především na jejich operativním zplánování leteckou operační skupinou a na nepřetržitě a rychlém řešení praktických součinnostních požadavků se štábem vševojskové armády.

Od úspěšného provedení druhé armádní operace bude záviset i úspěšné zakončení operace frontem.

Druhá armádní operace v rámci operace frontu bude mít řadu zvláštností. Zvláštnosti operací tohoto druhu, především vytváření útočné sestavy za chodu, plánování operace při současném řízení vojsk, upřesňování úkolů podle výsledků boje svazků, budou vyžadovat přesnou a sladěnou činnost štábu a promyšlenou metodiku práce.

Vedení operace v hloubce bude klást vysoké nároky na předvídatost velitelů a štábů, široký manévr palbou, pohybem i prostředky, přenášení úsilí z jednoho směru na druhý a na organizaci materiálně technického zabezpečení vojsk.

Velké nároky budou kladeny na živé řízení vojsk na bojišti.

Úspěch boje i operace bude značně závislý na iniciativní činnosti všech svazků, útvarů i jednotek.

Otázky organizace i vedení dalších armádních operací nejsou ještě podrobně rozpracovány. Bude účelné, aby k obsahu tohoto článku se vyslovili příslušníci štábů svazů.